

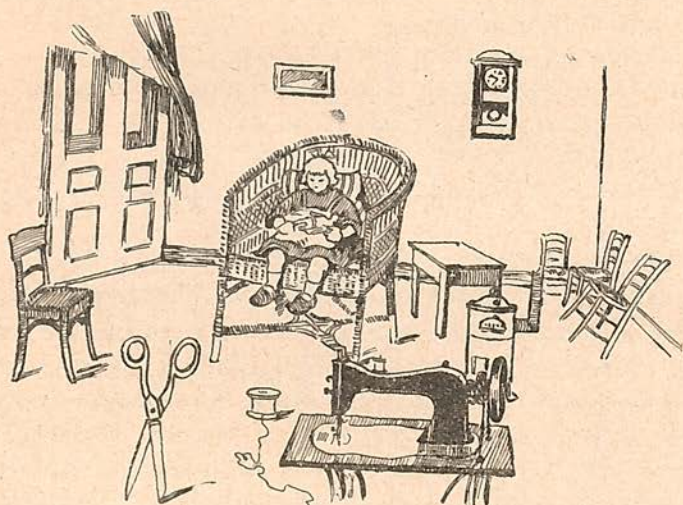
направиха толкова много нѣща, че азъ съвсемъ не ги зная. Дойдохъ най-после въ стаята при тебе.

— И ние сжщо, и ние сжщо, — викаха нѣколко гласа изведнѣжъ. Това бѣха столоветѣ. Тѣ се клатушкаха отъ единъ кракъ на другъ.

— Радада, радада, скръць! — започна да вика нѣкой. — Азъ съмъ бърза, бърза, радада, радада, скръць!

Това бѣше шевната машина. Тя заговори:

— На менъ може да се направи дрешка, рокличка, ризичка, престилчица, всичко зарадъ нашата Мими. Но ржчикитѣ далече! Само мама може съ мене да работи. Азъ познавамъ едно дете, което бѣше много любопитно. Навсѣкжде искаше да надникне и да пѣхне прѣста си и

боцъ, боцъ — убоде се на иглата. Кръвьѣ закапа и чичо докторъ му върза прѣста.

— Шни-шнаѣ, има право! — зазвѣнтѣ изведнѣжъ нѣкой. Това бѣха голѣмитѣ ножици.

— Азъ не съмъ за малкитѣ ржчички. Веднѣжъ ме взе малката Еленка и направи голѣма дупка на новата си престилка. Ленка много плака, а другитѣ деца ѣ се смѣха.

— Търкулъ, търкулъ, търкулъ, мене спокойно можешъ да вземешъ Мими, — каза бѣлата макара. — Азъ нѣма да ти направя нищо. Само недей кжса конеца, за-